

re, mi, fa... Pol/Do, re, mi, fa... Pol/Do, re, mi, fa... Pol/Do, re, mi, fa... Pol/Do, re, mi, fa... Pol/Do,

He anat de discoteca i tot...

L'altra nit vaig anar de discoteca. Amb en Comas, de Platja d'Aro. En Jordi Comas em va fer visitar un local concebut per l'equip Carmenati. El senyor Vincenzo Carmenati és italià dels fins, dels que tenen l'estètica enganxada als dits. En pocs anys, aquest home apersonat i afable, amb cara de vailet que sempre està pendent d'alguna assignatura, ha fet per Platja d'Aro coses senzillament incomparables. Sempre en té una per fer en lloc d'una per dir. És un home d'idees —idees del ram estètic— que va, endemés, molt carregat d'empenta. D'ençà que en Carmenati i Platja d'Aro s'han mirat, l'un a l'altre, al fons dels ulls, es va produint un canvi substancial en aquell racó bellugadís i comercial del Petit Empordà. L'equip del senyor Carmenati no dorm, no bada, està renyit amb la tristesa, no ha tingut mai contacte ni amb el mal gust ni amb la mediocritat. Ara, per exemple, l'equip i el seu capdavanter malden per fer anar en-

davant la idea d'una mena d'edifici aparentment laberíntic, però, en realitat, sense complicacions, que pot arribar a ser —com el Museu Dalí— un pol molt poderós de captació de visitants. Sembla que contra el brillantíssim i preparadíssim Vincenzo Carmenati hi ha gent que tira pedres de pedrera bastament localista. La xenofòbia és la malaltia agra de la gent poc capaç. Pel que fa referència al cas concret de Platja d'Aro (on quan jo era criatura hi havia quatre gats), la xenofòbia fa morir de riure, car es tracta d'un punt on potser només hi ha tres o quatre famílies d'origen purament i estrictament indígena. Qui més qui menys tothom és foraster, començant per en Jordi Comas, home que no té temps per practicar l'enveja i a qui sobra la creativitat.

El local concebut per l'equip Carmenati és molt distret, fins i tot per a persones com jo, no gens afeccionades a remenar la cansalada d'una manera passa-

blement rítmica. La ciència cibèrnetica ha servit per guixar uns jocs de ratlles lluminoses que sempre van canviant i us fan la impressió d'una infinita gamma de sorpreses menudes. Aqueixa infinat de menudalles enginyoses, unida a la facilitat absolutament inèdita de contacte verbal que es gaudeix a la «boîte» —em diuen que el seu nom és «Malibú»— ajuden a fer que cadascú pugui passar l'estona sense pressa, sense fressa excessiva —els decibels són dosificats a xarrupets molt fins— i sense que, per altra banda, hi hagi cap clatellada en el moment de pagar el compte. La mainada va fent la ballarúsca. I nosaltres, els d'edat granadeta, badem tranquil·lament sense fer cap pecat de pensament, com diria mossèn «Quilòmetre», el llarguíssim i afable rector arenc.

Suposo —ara que hi penso— que si la jovenalla actual pogués mirar el passat per un forat i ens veiés a nosaltres, quan ballàvem «boleros» atapeint,

estampint, fregant l'all (i que em perdonin les persones partidàries de jugar anyaus fent-se el nyeu-nyeu), es farien creus de la nostra oblidada mala fe enganxadissa. No vull saber què fa aqueixa mainada abans d'entrar a les «boîtes», o després, tot i que em parlen de llur llibertat sexual, de suposades nits d'«emporramenta» i d'incòmodes bacanals fetes a dins d'automòbils. El que sí que em consta és que, a les «boîtes», s'hi va per ballar. I només per ballar. Cadascú balla pel seu compte. Ja no es produeixen aquelles antigues campanyes ultraràpides dels seductors amb molta verbagàlia:

—I com es diu vostè?

—Jo? El meu nom comença amb ema.

—Maria?

—No.

—Montserrat?

—No.

—Marta?

—Tampoc.

—Em dic Mília...

—Li voldria dir una cosa a

cau d'orella.

—Ui, que em fa pessigolles...

L'altra nit vaig anar de discoteca. I el cas és que hi acabo de tornar. N'he coneguda —n'acabo de conèixer— una altra. També és a Platja d'Aro (es diu Kamel) i també ha estat concebuda, en forma exterior piramidal, per l'equip del senyor Carmenati, que és —m'oblidava d'explicar-ho— un respectable i plàcid pare de família. Em fa gràcia badar i veure com ballen sense que ningú faci pessigolletes a ningú. Tota aqueixa mainada ens haurà d'enterrar. Potser ho farà amb afecte, sense saber que nosaltres, al nostre temps, a l'hora de ballar no érem gens cànids. Al nostre temps els balls feien ferum de colònia barata i de suor rebregada. Hi havia una vulgaritat quadrada i sorneguera:

—Què tal et va amb aquesta?

—No estampeix.

—No hi ha «plan»?

—No hi ha «plan»...

Jaume Pol Girbal